

ПЕШТАНСКО-БУДИМСКІЙ

СКОРОТЕЧА.

(Соултіє)

ПЕШТА.

Четвртакъ

15. Іуніа 1844

Год. III.

Слову

Нѣговогъ Превосходительства Высокопре-
священнѣйшегъ и Высокодостопрѣмѣнѣйшегъ

Госп. Архієпископа и Митрополита

ІОСИФА РАЙЧИЋ,

У главномъ Засѣданію у Табли Магнатата, 4 и 6 Септ.
1843 г. говореномъ, иномже виженіемъ: Рац Аль-
вапкомъ и Дуна-Пантелеїскомъ Обществу, лицемъ на
Часовъ данъ 1844. г. у Храму Дуна-Пантелеїскомъ
исночрочтаномъ,

РОДАУСКЛИКЪ.

Текъ зорица што є заплавила,

А даница лице помолила;

Вайній месецъ Клеку *) узмакао.

Сводъ небесный руменъ заузео;

Боже илій сунцу надали се?

Кадъ и звезде никомъ збир юсе. —

Што-й зорица заплавила рана,

То ратара вид'мо Радованъ;

Удостойна илімъ быти стадомъ.

Герарха Высокога, овымъ;

Отечески све є умиліо

Благ'утробномъ Крајю присынио!

Бръ заслуге нашіе Предака,

Одъ искона до данашнѣй данка,

Онъ изрећа своимъ достоянствомъ,

Богъ Га благій призро благоденствомъ

Што-й даница лице помолила,

Истину є рећи наканула:

Откако мы земљицу оремо,

Любави мы ваке не'мадосмо:

Да што с' съ Царемъ збори на Дивану,

Наша Іосифъ књигу кити знану!

Раячину Архієпископе,

Дивный Отче и Митрополите!

Вожа снага нека Тебе пои,

А Царева милость Ти се рон. —

Што ли месецъ Клеку узмакао?

У системи тако се десио.

(Яркогъ Сунца тамъ избитка л че)

На се пріймлюн' ињомъ земљи прив'че,
Ињомъ предъле око Клека блѣсти,

Постойбину превелике чести:

Раячину Архієпископа

Свето-Огца Славно-Србскогъ столна!

Златоноша завичая Діјко,

Врсны Шіто Бороевић Ніко!

Мани перомъ, а удри памећу,

Удесъ ти ё, ніе, нема шта ѡу. —

Што л' є руменъ иебо обасула,

А звездице чкиля обузела;

Вальда стазу ведрина небеска

Стере сунцу, кое грее виска;

Іосифъ!! Сунаще ярано,

Одъ драгости незалаз' зарано.

Ніе скринѣ Дарійне богате,

Да аманетъ достойно уместе

Већь отъ серца сви у гласъ кликијемо

Богъ жив'ю Га у хрому рекосмо,

Завиша Захаріа Завишићъ

Суст. Учит. Рац Альмашкіи.

*) Планина у сл. Огулінскій Регементи.

Д В Е С Е С Т Р Е.

(коначъ)

Марія постаде люба Ібраимова, стараць Браммиръ скоро є умро, а Милева оста є поредъ сестре, да є тѣши: ёръ она є самозато дала руку Ібраиму, зашто є онъ обѣгао да више никадъ Србию опустошавати не ће. Марія є себе жертвовала за Родъ свой, и постала люба Тиранна, на когъ є мрзила већма него и на саму смрть. — — Мати є постала Марія; она є сына свогъ любила, пакъ данъ и ноћь о томъ мыслила, како ће га воспитавати, да Отцу у нравима раванъ не буде. О мила Србкињо! великий є духъ сбытавъ о женскимъ Марійнымъ груди. — Она є себи у главу увртила, да ће ѹой сынъ Србинъ быти, и о томъ є све є двако мыслила, пакъ зато и нје никакво чудо, што є отомъ и санала, и у сну на свою несрећу речи изговорила:

„Есть, сынъ мой не може быти Тиранъ, као што му є Отацъ: онъ ће гнусне растерати Турке, и любити Србе“

Нитко сво чую нје, до лигрозный и свирѣгъ Ібраимъ. Ели дакле требало више т. ко ѕдномъ не човеку да на бедну омрзне Марію? нје: — како є онъ ово чуо, таки є за кое изъ мекки извуче душека, и заповеди, да са копилетомъ своимъ (као што га є онъ садъ назвао) одма безобзира одлази. — Марія уздане, и чедо свое къ пресима пригривши мирно є сставила Ібраима, кои садъ себе слободна знаюючи, опегъ почне око Ужице Србију опустошавати, докъ є нје у оно несрећно довео станѣ, у комъ смо ю у почетку ове приповедке видили. — Сирота она жена, кој є чедо свое крвило задонитела, Марія є была.

■ ■ ■ .

Прошло є было неко време, кадъ є Марія одъ глади и жалости измучена стропопната се на земљу; она є изнемогла, и са душомъ се борила. — — Женска једна садъ се укаже, и уци ирина не далеко одъ Маріје на земљу седне; ирина своје очи къ небу подигне, устне су ѹой скупљене, и отчаяніје се

изъ чертїй лица нѣногъ читати могло. — Спости садъ главу укрило и єцати почне; подигне опетъ очи къ небу; аль садъ ѹой већи бисеръ суза низъ лице полетио. —

Тутала є јошти нѣко време, па онда процвили.

„О сестро, мила сестро, да ми те є јошти єданцују видити. Шта си ты Турчину скривили, О ништа! та ты си добра, и боля била, негъ добротворна роса. О Маріо! сестро моя, сирота Маріо!

Садъ се чуо уздысай и тихїј яукъ, кои изъ умираючи грудїј излазаше. — Марія є то била: она є позната гласъ свое сестре.

— Милева садъ погледи на ону страну, одъ кое є уздысай долазио, и кадъ сирота опази Маріо, то заауче срце парадојимъ гласомъ:

„О мила сестро моя! тако те дакле налазимъ, тако добра Маріо! О Ібраиме гнусни Турчине; проклетъ био, проклетъ и на овомъ и на ономъ свету“

Марія мутне свое очи и дигне и пресилено ове изговори речи.

„Милевъ, добра сестро! ахъ Родбино, мила наша Родбино!“

„Слободна ће быти — ватreno одговори Милева — холын Турчинъ ће, ниги моние више живити, помисли само, тако є безобразанъ био, да се нје угручавао и чени любовъ св. јо памећата; аль я га и пакъ лото одъ себе одбацымъ, премда јошти знала нисамъ, шта се съ тобомъ случилъ; текъ после дознамъ да те є заедно са чедомъ изъ куће изгнао, пакъ тако самъ и я одма у бежаню спасенїја тражила; тебе самъ видити желила, и его видимъ те садъ аль у каквоме станю? О Маріо добра Маріо, боле то мене прекоего. —

Горко є єцала Милева, кое є Маріи волешко падало, аль тешити є могла нје, ёръ су ѹой устне већи полуладене быле.

Гди ти є, чедо твое“ ушыта Милева.

„Умрло є цикне Марія, чедо мое! сладка Милево! Последня речъ на устнїј ѹой се следила; већи нѣ више на овоме нје было свету. —

Несрећна жртво, сестро моя — проговори после дуго ње јсана Милева — и тебе више нема? О! да, ты си садъ срећна, о Богъ ти дао душни у Раю наслеђ! почивай; сестра те оставља, мора те оставити; ѕръ посо в чека, великиј посо.

Чолоби јоштъ єданпутъ ледена уста сестре свое, после поредъ грудиј нѣны ледене, аљ кое су искадъ жарку у себи храниле ватру: поредъ ладниј јој грудиј положи чедо нѣно и обадвое са гранама покрје. — Сузе су јој опетъ полиле лице.

„Теците, теците вы женскога срца знаци — отважно и проговори Милева — не ће те дуго тешти; ѕръ Милева мора тврдо имати срце, тврђе одъ камена.“

Садъ уздане и нагло отиде.

IV.

Ибраимъ је подъ своимъ седиј шаторомъ и чибукъ у зубима држо; єданъ Турчинъ понизно је предъ нимъ стоне.

„Дакле ништа не знашь о Милеви,“ упита га грубымъ гласомъ.

„Месецъ дана, одъ како је по заповести твојој тражимо, и никди ни трага ни гласа о њој чули ни смо, не можемо је наћи.“

„Пси ленчи — продере се Ибраимъ — ленчи сте, а не, што се не може; шта се не може учинити кадъ је заповедамт; Ибраимъ заповеда, знашъ ли шта је то? — Мора она ту быти, ма је изъ земље извадили Три дана и три ноћи имате јошти да је тражите; па ако дотле не будне подъ моимъ шаторомъ Милева, тебе ћу на прво обесити дрво, а иратиоци твои ће ду бројти дегенеке, аљ тако ми Пророка, одъ стога манѣ быти не ће.

„Но торнијисе! шта ми пильимъ у очи.“

Осианъ се поклони и изъ шатора изиђе Мало је прошло време, а Милева у шатор ступи; Ибраимъ је нје узъ на умъ; ѕръ сјако заминићи је био. Милева се заустави предъ нимъ на три корака, главу спусти къ земљи и чинило се ко да се мысли. — О чему се мыслио Ибраимъ не знамъ; не знамъ ни то о чему се мыслила Милева, досга то да су обадвое у єданъ путъ узданули. — Ибраимъ подигне очи свое и види Милеву;

ву; лице му се меняло; после усилено любкимъ проговори гласомъ:

„Милево, ты сн?“

„И“

Ибраимъ је изванъ себе био. Милевино присуствије, кое је тако жељно очекивао, садъ му се чудно видило; знао ће, санали, ил' је истина, да Милева предъ њимъ стои; зато знао ће шта да говори, већ је само упро у Милеву очи. Милева прекине ћутањ, и проговори, „Турчине престани угњетавати Србе“ Ибраимъ садъ разбересе изъ сна, садъ је доузно да Милева предъ њимъ стои; ѕръ је чуо оне речи, коима је више пута одъ Милеве предусретанъ био; освести се и по обичају свомъ одговори:

„Кадъ моя будешъ любовца“

„Еданпутъ си то већъ добио одъ сестре мое; дужностъ ти је садъ Србе оставити на миру: ѕръ за ныи се жертвовала сестра моя; јошти ти єданпутъ дакле кажемъ: Остави Србе на миру.“

„Ако ме ты узљобиши, ођу, ако не, наражно ћу пећи онога, кои ми први у руке падне.“

„Докле ћешъ тако говорити?“ запытава Милева, снуждено жалостнимъ гласомъ.

„Увекъ“ — Одговори Турчинъ.

„Богомъ се заклинамъ да не ћешъ! ѕръ ово ти је последња моя речъ“ — Кадъ је последње изговорила речи, Ибраимъ је се већъ у крви валио. Милева га је пробола, добро је згодила, тамо где другима людма срце лежи; аљ овде срцанашла ће, ѕръ Ибраимъ срца имао ће.

Ово је било год, 1814. Ибраимъ првый је оправљенъ са овога свѣга, да другима угњетателима сиротини је, кои су опетъ одъ узбуњенихъ Народа Србскогъ поубијани били, паклена отвора врата. —

Б. Ае.

ДИМИТРИЙ

Лажљивый Царь

(родуженіе.)

Нѣки Борису подчинени Руссиски Великаши поставе садъ на главу његовомъ суну Феодору отчину круну; по јошти једнако трајаћа лажљивогъ Димитрија срећа с-

петъ садъ многима друге ус ли у главу мысли: єрбо свуда се гласть зачуе: „Еданъ човекъ, за кога се небо тако яко и очевидно постарало, да му сва нѣгова предузѣна срѣтно за рукомъ иду, мора да є правый Московске круне Наслѣдникъ: зато треба га вѣрно бранити и защищавати.“ Прѣмда су тин люди неправилно разсуждавали, и тоглашали; али зато опеть простота; коя є у скако даба побуни лакко склонна, ныма садъ по-вѣруе, и тако свуда радостнымъ чувствама ускликъ забруи: „Да живи Царь Димитрій, а, сви нѣ, ови противници и непріятель имораю изгинути!“ Съ томъ единогласномъ и вселомъ на све стране викомъ презѣнно множество свѣта за Предводительима похїти у предградіе, гдѣ Феодора ухвате и затворе на и друге све Борисеве Сроднике заробе. Потомъ отма пошало предъ Димитрію посланикѣ, кои га найучтивије у име народа и други войвода замоле, да онъ узме Руссийский Престолъ подъ све защищеніе, при- дадаваючи му юшть и то, да ћеду они за знакъ вѣрности подайническе самогъ Феодора скоро крунисатогъ Цара заедно са свомъ нѣтовомъ породицомъ, нѣму отма жива у руке предати. Ово лукавый Димитрій кадъ чуе, онай часъ нѣкимъ своимъ найвеличимъ привѣженицима заповѣди, да тажи у Москву ускоре, пакъ Феодора и нѣ, гову матерь у затвору потайно удаве, и по народу разгласе, да су се они сами изъ превеликојъ отчаянія отровали. Други опеть Цара Бориса Пріательи, сродници и приверженци буду кое у робство отведені, кое у заточеніе бачени, а многи и изъ землѣ прогнани.

Димитрій отиде садъ у Москву, гдї ме- сеца Іула 1605 године съ великомъ свитомъ и помпомъ крунисанъ буде. Да бы све сумнѣ, кое бы се можда оистиности нѣговогъ рођена излећи могле, сасвимъ загладио, да- де онъ матеръ правогъ Димитріја којо є Борисъ у нѣкій удалѣный монастырь послао быо, у престолныј градъ довести, гдї юй на найучтивиј начинъ на сусретъ изиђе. Истина, да є та Княгиня о смрти свога сына тврдо была увѣрена, то є опеть она ту превару подпомогла, особито кадъ є

видила, да само тымъ поступкомъ свое до- стоянство уздржати и животъ свой спасти може. Сви они, кои су за прећашнѣгъ вла- даня изгнati или на вѣчну заточенія казнь осуђени были, сада на своя шећашня зва- нія дођоне одъ новогъ владаоца са знацы- ма милости награђени, кое є навластито породици Романовъ, одъ Боріса тако врло безчесеной чинѣно.

Међу тымъ разпрstre се изненада гласть, да є новый Царь бавећи се у Нољ- ск и ступио къ Римской Церкви. Тай говоръ съ тымъ лакше вѣроятность добье, што су већ и збогъ нѣговојъ бракосочетија са Римскомъ Княгиномъ врло незадоволни были. Јошъ више пакъ огорчи онъ умове противъ себе заузете, што є свомъ буду- ћемъ тасту велике поклоне чинио, што є жестоко Римску уводију науку, туђе обичаје у своимъ државама примао, и найпосле што є земальске завичаје презирао. Како ово противно нѣгово владању, тако и велика къ Нољцима наклоност до тогъ Великаше Царства и целый народъ доведе, да су већ озбиљски о томъ мыслити почели, како бы се царство одъ нѣга као одъ какве погибел- не напasti ослободило.

Іванъ Васіліј Цускій иначе Шу- іскій, племићъ изъ знатне нѣке породице земальске, подигне своимъ ви ѹствомъ не- задоволне на буну. Онъ ныма опасностъ, у којомъ се Држава подъ владањемъ новогъ Цара налази, живо представи, говорећи, да тай ни подъ кој начинъ неможе быти онай, за кога се онъ издае. За кратко вре- ме изроди се созаклетије кое наскоро откри- вено буде. Цускій као созаклетија поглавица бы у тавницу баћень, и на смрть осуђенъ. Већ и целатъ дође, да му главу отсече, кадъ аљ га Царь безъ да се и наймањи на- дао, садъ поширова и, сва му нѣгова пре- ћашня добра поврати.

Димитрій надао се, да ће себи видномъ својомъ добротомъ и великодушемъ опеть наклоност народа задобити; но Москви, будући преко сваке мѣре противъ нѣга зау- зети, неочекивано великодушје немогоще за- готови новацъ примити, во само чекаше,

да се речи о нѣговомъ браку као истините
чотврте.

Међутимъ ватра буне ніе се ни найма-
нѣ гасити почела; него је и подъ самимъ
непеломъ тиняла дотле, докле найпосле у
великій непродре пламенъ.

И самъ Цускій премда є великой Ца-
ра милости за свій животъ захвалити имао.
ипакъ све къ томе дода, шта само у вла-
сти нѣговой бы', видећи себе за кратко
опеть на врху новогъ созаклетія. Великій
брой доброоружаны' Поляка', кои су кћерь
Войводе Сендомира у Москву пратили, учи-
ни. да се што брже посла прехвати. Цускій
даде созаклете у свомъ дому скупити, кои-
ма представи близку опасностъ, коя є сло-
боди нїовой грозила, говорећи, да є за
благо закона и отачбине юшь єданпуть
свой животъ на коцку метнути готовъ. Тро-
нуни сви нѣговимъ витїствомъ закуну се,
да ћеду до послѣнѣ капи крви нїга држа-
ти. Купно се ту заключи, да ноћь свадбе
Цара мора такоће и ноћь смири нїгове
бити. —

Већ и то време доће. Царъ и сви нѣ-
гови гости пићу се предадоше, и лежећи
потомъ у найдубљимъ спавашу ни су никак-
манѣ о опасности мыслили, коя имъ више
глава' стаяше. Изненада околъ поноћи зво-
но буне груне, кое къ подузену созаклете
бы' уговореный знакъ.

Они садъ оружје узму, и подъ одбра-
номъ ноћи непримѣтно до предграде доћу,
тди найпре Польску бдіоницу нападну и по-
туку. После продру у спаваоницу Цара, кои
одъ страха забунѣнъ крозъ прозоръ скочи, но
опеть своимъ непріятельима у руке, кои га
таки баце у окове. Цускій даде такоће и
матерь Димитріје ухватити, искаоћи одъ
нѣ, да се тврдо закуне: „да л' є нїнъ сынъ
юшть у животу, или не? На кое одговоръ:
„да є онъ само єдна варалца, кога издаванѣ
и самъ само, да животъ мой спасемъ, мора-
ла подпомоћи“ роди се обшта вика између
незадовољны'. Они похійтише сви опеть,
къ свомъ заточенику, безчестише га, и най-
после Цускій съ танетомъ изъ пиштола гла-
ву му пробиј. Войводу Сендомира, сына нїго-

вогъ и кћерь, коя срећу царицомъ Москве
быти задуго уживати немогаше баце у та-
вницу. Съ Польскимъ госожама проводише
свакій несташуљкъ, кои се само помыслити
дае, и сви државни чиновници, кои су ту-
ђоземцы были, буду изгнана. Те страшне
ноћи подчину до 20.00 людји, найвише Поль-
ака. Тѣло Димитріја бы' сасма обезчесено,
и голо наго на једно предграде мѣсто одне-
шено, гди трој дана разпусту простоте изложено
стояше. Найпосле онъ, но безъ сва-
ке церемоније, као пукіи злочинацъ закопанъ,
потомъ опеть одъ беснеће простоте изваћенъ,
спалѣнъ и пешео нїговъ по зраку (воздуху)
разасутъ буде. Тако умре речений Дими-
тріј, кои поредъ веће мудрости дуго вре-
мена ніе могао на Русинскомъ престолу го-
сподарити.

(продужићесе.)

ТОЛКОВАНИЕ,

њѣки чѣјестранны Съществителны Собствен-
ны Имена, на Славенскій Јзыкъ.

А.

- А ввак ѡмъ, борецъ сиљниј. Дек. 2.
- А вдій, рабъ Господњ. Ноемвр. 19.
- Аверкій, дерзновенъ. Октовр. 22.
- Авраамъ, отецъ многи народа. Окт. 9.
- Авраміи, богатъ. Октовр. 29.
- Агавъ, светлый. Април. 8.
- Агаѳагелъ, благовѣстникъ. Јан. 23.
- Агаѳіа, благая. Февр. 5
- Агаѳонікъ, благоподѣдный. Авг. 22.
- Агаѳоподъ, благоножный. Апр. 5.
- Агапіа, (женск.), любимая. Апр. 16.
- Агапій, любимъ. Марта 15.
- Аггей, веселый. Дек. 16.
- Агріпіна, проста. Јаніа 23.
- Адамъ, человѣкъ, или земскій.
- АЗарій, помоћь Господня. Дек. 17.
- Аиѳалъ, приснѣрастѣшъ. Септ. 1.
- Аеанасіи, безсмертенъ. Јанвар. 18.
- Аениогенъ въ Аенићхъ рожденый. Јан. 16
- Ауксентій, растителевъ. Дек. 13.
- Аутономъ, самозаконникъ Септ. 12.
- Акакій, незлобивый. Ноемвр. 29.

Акепсімъ, съ смѣхомъ бесѣдай. Ноем. 3.
Акіндінъ, безбѣдникъ. Ноем. 2.
Акула, боляцій. Івл. 14.
Акуліна, орлица. Івн. 13.
Александеръ, помощь изъественная. Августа 30.
Александра, (женск.), западеніе. Апр. 23.
Алексін, пособитель, помощникъ. Марта 17.
Алумпій; беспечалный. Ноемв. 26.
Амфілохій, ѿ двою рождені. Ноем. 23.
Амісь, долгогерпѣлий. Івн. 15.
Ангімъ, цвѣтный. Сент. 3.
Антупа, юди вѣхъ, или, противенъ вѣмъ. Апр. 11.
Аншній, свыше данный. Іан. 17.
Анусіа, совершилница. Дек. 30.
Ареѳа, добродѣтельный. Окт. 24.
Афeonій, независтный. Ноемв. 2.

В.
Вавула, матежъ. Сент. 4.
Варѳоломей, сынъ замѣшающаго воды. Івнія 11.
Висаріонъ, полный. Івн. 6.
Вонифатіа, добротворъ. Дек. 19.
Вакхъ, провождатай. Окт. 7.
Вѣколъ, волопасъ. Февр. 6.
Варахіа, учень сынь.
Варвара, крѣска. Дек. 4.
Варлаамъ, сынъ благъ. Ноем. 19.
Варваръ, грѣбый, неукъ. Маіа 6.
Варіесъ, сынъ имена. Івн. 11.
Варнава, сынъ утѣшения. Івн. 11.
Варсава, сынъ обращенія.
Вархъ, благословеный.
Василій, Царекій. Іан. 1.
Васса (женск.) обращеніе. Авг. 22.
Венедіктъ, благословенъ. Марта 14.

Г.
Гавріилъ, мѣжъ Божій. Март. 26.
Гай, пант. Дѣя. Апост. гл. 19.
Галактішъ, полъ млека. Ноем. 5.
Герасімъ, честный. Марта 4.
Германъ, крѣкоумный. Маіа 12.
Гешрій, земѣ. флецъ. Апр. 23.
Глукеріа, сладостная. Маіа. 13.
Гбрій, приснѣ равенъ. Ноем. 15.

Григорій, остроумецъ. Іан. 25.

Д.
Давідъ, возлюбленный. Івн. 25.
Даміанъ, злопитатель. Ноем. 1.
Даніилъ, сѣдь Божій. Дек. 17.
Даріа, взыскующій. Марта 19.
Димитрій, плодъ земный. Окт. 26.
Діогенъ, презацный.
Діомудъ, дивенъ Совѣтникъ Авг. 16.
Діонусій, двоеостровный. Окг. 3.
Дометій свыше дарованный.
Дометіанъ, домашникъ. Іанвар. 10.
Донатъ, дарованный.
Дороѳей, даръ Божій.
Дорумедонтъ, конемъ царствуя. Сент. 19.
Домніка, Госпожа. Іан. 8.

Е.
Еудокіа, благовolenіе. Марта 1.
Екатерина, надежда истинна. Ноем. 24.
Елеазаръ, божія помощь. Авг. 1.
Елевоѳерій, любочестенъ. Дек. 15.
Елісей, Богъ спасаій. Івн. 14.
Елладій, Гречинъ. Маіа 28.
Елпідіфоръ, надежденосецъ. Ноем. 2.
Еміліанъ, разъмъ. Іанвар. 8.
Елпідін, надежденъ. Марта 7.
Ененеть, хвалебный. Івл. 30.
Епімахъ, ратникъ силенъ. Окт. 31.
Епіфаній, щявленный. Маіа 12.
Епіхаріа, вѣмъ любкая. Сент. 27.
Еразмъ, любый. Февр. 24.
Ерастъ, милый. Ноем. 10.
Ерміппъ, конникъ. Івл. 26.
Ермогенъ, речитъ рожденіемъ. Сент. 1.
Ермолай, сила людій. Івл. 26.
Ева, жизнь.
Евагріа, щастливое познаніе.
Еввілъ, доброреданъ. Ноем. 28.
Еugenій, благороденъ. Дек. 13.
Еугеніа, (женск.) благородная. Дек. 24.
Еуграфъ, доброписацъ. Дек. 10.
Еудокіа, благовolenіе. Марта 1.
Еудокімъ, благонікусенъ. Івл. 31.
Еудокій, доброславенъ. Сент. 6.
Еудокіа (женск.) доброславная.
Еуфіміа, достохвалная.
Еуфімій, веселый.

Еулатій, благодержавный.
Еулогій, благословенный.
Еуменій, милосердъ. Септ. 18.
Еунікія, благопобѣдная. Окт. 28.
Еводъ, Благопутный. Септ. 1.
Еводіа, добрый задахъ.
Еглебесъ, добронлаватель.
Еупраксія, щастливая. Івл. 25.
Егнрепій, благолѣпный.
Еусевій, благочестивъ. Іан. 22.
Егстаеій, истиненъ, твердъ. Септ. 20.
Егетраеій, благъ воинъ. Дек. 13.
Егтропій, благошобразенъ. Марта 3.
Егтіхія, щастлива. Септ. 4.
Егтіхіанъ, щастливый.
Егтіхій, благощастливъ.
Егфімія, благославная. Септ. 16.
Егфрасія, (женск.) учивай радость.
 М іа 18.
Егросиніј, доброе веселіе. Септ. 25.
Егфросінъ, радость приносящей.
Егнесеій, благодушенъ.
Ефремъ, плодовитъ. Іан. 28.
 (продужити ће се.)

ДОПИСЬ

Изъ Вербаса, у Бачкой Међи, б. Јувіа-У Новом-Вербасу, 25. Маіа нашегъ, держали су Евангелици Бачко-Сремскогъ Сеніората (Протопресвите ата) свою годишню Сеніоратску Скупштину (конвентъ) подъ предсѣданіемъ Бл. Господина Антоніа Понтрана, отъ Овѣръ и Сент-Миклоша, при Сомборской Адміністрації Присѣдателя, и пр: Овде є по вышеству гласова Пречестный и Высокоучченый Г. Іоаннъ Стхло, наново за Сеніора избранъ и потвеђенъ.* Ту су предузимана разна дѣла школе и церкви тыца юнасе; и тако многобойна, да се сва ни предузети не су могла, него су отложена на изванредну весела Сент быти имаюћи Скупштину. Нуздредъ буди ово примећено; вадъ су кодъ Евангеліка дѣла школска и церквена тако нагомилана, кои сваке године три уредне Скупштине ради свои дѣла, держе;**) шта мора

*Кодъ Евангеліка Сеніоръ или Протопресвітеръ бирасе сваке треће године наново отъ Свештенства, са утицаниемъ свакогъ общества.

Допис.

**) Евангеліци сваке године держе Сеніоратско, Діштрікуално и Генерално Собрание подъ предсѣданіемъ свои, найвећиа достоинствама украшены Предсѣдателя.

Допис.

кодъ настъ быти, и како наша дѣла стое, кои мы у томъ предмету никакъ и никакве Скупштине не держимо., Имѣй уши слышати, да слышть!“

Далѣ; 26 Маіа удостою в Школу Старовербашку посѣщенія свогъ, Благородный Г. Георгій Петровичъ Сенагорь Сомборскій, привремен. Діштріектъ. Діректоръ Бачкій, и Илем. Међе Сремске Присѣдатель.—Благородно бо иѣгово сердце добро знаде, да су Школе онай изворъ, изъ! кога право благополучие извире; да се у школама препитава младежъ, на којој свѣтъ земній остае; да су Школе храмъ Народногъ просвѣщенія, и благайници Народности Зато онъ као трудолюбивый и ролюбивый Мужъ свойственнымъ своимъ умилениемъ приводяше Свештенство, да оно младымъ умовима улива понятія и чувства побожности и благонравія; а Старшинама общества озбиљно препоручи, да обучећи и воспитање юности сматраю, к ћо найвећу народну драгоцѣнность, ктому да Пречестивомъ и благоутробномъ Імператору и Краљу нашемъ Фердинанду I (V) свагда у вѣрности непоколебимъ буду. За ове труде и подвиге вышехвалѣномъ Г. Діректору буди предъ цѣлымъ Сербствомъ пелицемѣрно благодареніе и хвала. А оссобито буди найтопліја благодарность и нашемъ врломъ и неутрудимомъ Мужу, верховномъ Народни наши Школа кр. Надзирателю, высокородномъ Г. Еуген ю отъ Гуруковичъ, кои како по налогу Его Величества нашегъ Краља, тако и по својој всеусердной превеликай жельни и неугасимой волын бодро и бдително наставља да се наше школе сваке године неизоставно отъ Г. Г. Діштрікуалны Діректора посѣщаваю и надгледаје.

Косма Стојковичъ,

Учитель.

Informes hyemes redditus

Iupiter idem

Semovet. Non si male nunc, et olim

Sic erit,

Horatius.

Шта!? — Зарь выспрений С'рбалия клоннути

Духъ може!? вѣчномъ кроткии Муза Храму

Лебдећи; — Безсмертномъ неутрвень

Што нутъ ко Парнасу води Сербскомъ! —

Царства побеђено су пурпуре

Крваве, съ оружјемъ храмъ красиле

Марса лютогъ древни кодъ Римљана, —

Найпре — и кодъ ратоборни Грка. —

Потомъ безсмертни были су любимцы

Муза — тайный путь Потомству къ Мудрости

Открили — вѣнцемъ побѣда бодру

Лавромъ Мінерве главу красили! — —

Тако Ты, — свирѣпа кадъ оружія
Лупа умукну, — юначкій Нороде
Храбры Ирадѣда Сербскій! незианя
Таму ц'рун искромъ ума гони.

На полю блогіи Муза в клоннути
Славномъ срамно Сербину! — Зато сяѣло,
Узкой на стази Наука, г'рдне
Споне, уме силомъ вали рѣшит'. —
Ниніта, што иѣки предъ нама Народи
Ходе; — спѣшимо бодро, — предварит' ћемо
По небесномъ слову Лукіана:
„Србъинъ иеѣ прыма може быти!!!“ —
У Печую.

Богомюбъ Андреевчъ.
Фусіке Слышателъ.

МЕЙДАНЪ СЪ БЫЧЕВЫ.

У Африки, кадъ се два млад ѡа у едину дѣвойку залюбе тако, да ю и еданъ и другій за супругу имати жели, па кадъ се сродници бадава потруде, да или єдногъ или другогъ отъ иѣ отврате, то мораю еданъ другомъ као любвесоперници на мейд'инъ изићи; но не са смертоноснимъ оружіемъ, него само са бычевы, то есть, изнесесе подъ ведро небо еданъ креветъ, па коме еданъ стане на еданъ край, а другій спраша иѣга иѣ другій, около кои се сви пріятельи и сродници сакуне, даду имъ свакомъ по еданъ бычъ отъ кашца оплетићи, и како последпій путь покушаю иѣ съ речма, да ли ћедусе помирити, и дали ће кои отъ

нии двоице одустати отъ дѣвойке; па ако се и садъ къ томе не склоне, то имъ се одма даде знакъ къ борби. Они садъ почну редомъ еданъ другогъ съ бычевы тако тући, да имъ и сама крвъ изъ лећа поцурі, и то дотле се безъ свакогъ яука тку, докле се годв еданъ отъ нини не суста, и свой бычъ изъ руке не испусти. Ово како другій види, одма и онъ себѣ бычъ на землю бацы, пакъ се лено еданъ съ другимъ рукую, и изяснесе, на су се помирили. Прятельи и сродници на то пожеле имъ сваку 'рећу и миръ, пакъ таки почну сватбу держати за честь оба храбра борца, а найвише за побѣдителя, коме падне у талъ и дична лепотица, за коју се тако храбро борio.

ЖАЛОСТИНЕ ВѢСТИ.

Изъ Сегедина. Овдѣ се 1-огъ Іуніа т. г. умлађимъ свогъ живота годин ма унокојо незаборављенији нашъ братъ, Г. Василий Стошићъ, слоб. кр. града Сегединскогъ Віце-Капетанъ, и жак ће Сербинъ. Онъ вправу любовь и дужность правогъ сына спраша своги мили Родитеља, а и спраша свое любезне братье истинимъ примѣромъ показавши освѣдоџио; онъ в свое почитајме Родитељу у дубокой и слабостію изнуреной нивоји старости већи отъ више година повседневно, а и братијо свою чешће, чимъ в годъ у станю бывао, свагда иї са любкомъ, веселымъ и умилнимъ лицемъ предусретаји, доволно подномагао. У иѣму изгубише овдаши наши Сербъин, а и многи странни једногъ добrogъ, правичногъ и таковогъ Чиновника, кои в свакога усердно и благообразно предуэртјуји на љуби и пристояњи начинъ и въ собственомъ и ко общемъ добру мудро обучаво и упућавао. Нѣга садъ са најжалостнијимъ сердца узама, оплакую тужни родитељи и скорбна братија са свима сродницима, Сербъин, и именемъ другимъ добрымъ согражданима. — Лагка пушка и рана змињица. Богъ му иѣгова согрѣшенија опроство, и пресладкогъ рая уздостојо. Г. Д.

ОБЯВЛЕНИЕ ЛИЦИТАЦІЕ.

Одъ стране Сл. Архі-Еппо-Митрополітскогъ Домініума Даља обављо се овимъ, да ће се слѣдуюћи Натураль, као: около 2700 Пож. Мерова чистогъ Жита, 3500. Пож. Мер. Наполице, 600 Пож. Мер. Ћчма, 1600 Пож. Мер. зоби, 8000 Пож. Мер. кукуруза у клипу, 700 Пож. Мер. Ситне Проје, и 70 Пож. Мерова Летне Репице $\frac{15}{3}$ Юліа т. л. у Канцелларіи Спанијскои у Даљу Лицитандо за готове Новце продавати.

Проча условія могу се у Спанијской Канцелларіи у Даљу сваки Данъ увидити. Купцы се на истый Терминъ пристойно позиваю.

У Даљу 8. Јуніа п. Р. 1844.

Скоротеча излази у седмици 2 путь, Четверткомъ и Недельомъ: цена му въ како за овдаши тако и за стране Предчисленник за поль године 4 фор. у сребру. Предчисленисе може на свакој ц. кр. Пошти, и у Нешта вѣдь Издавателя, у Ведемской улицы (Baſtei Haſſe № 349.)

Издаватель Димитрій Јовановић.

У ЦЕДРИ словеса Баймоловића.